

پیام شرکت کنندگان در کنفرانس دهم سازمان فدائیان (اقلیت) به کارگران ایران

رفقا! زنان و مردان کارگر!

ما شرکت کنندگان در کنفرانس دهم سازمان فدائیان (اقلیت) به شما درود می فرستیم. کنفرانس دهم سازمان ما در شرایطی برگزار شده است که جنبش طبقاتی کارگران ایران در یکی از مراحل رشد و رونق خود قرار گرفته است. مبارزات علنی کارگران، سراسر ایران را فرا گرفته است. همه روزه شاهد اعتصابات، راهپیمایی ها، تجمع های اعتراضی و اشکال دیگری از مبارزات، در کارخانه ها و مؤسسات تولیدی و خدماتی شهرها و مناطق مختلف هستیم. ابعاد و وسعت این اعتراضات که بیانگر بیداری و آگاهی دم افزون کارگران است، مرتجعین را به هراس مرگبار دچار ساخته است. رژیم جمهوری اسلامی که پاسدار نظام طبقاتی سرمایه داری حاکم بر ایران است، برای کنترل و مهار این جنبش، به خشن ترین و وحشیانه ترین سرکوب ها علیه کارگران متوسل شده است. هر اعتراض مسالمت آمیز کارگران را با گسیل پلیس ضد شورش پاسخ می دهد. کارگران معدن باب نیز و را به گلوله می بندد و کشتار می کند. کارگران شرکت واحد را در گروه های صدها نفره دستگیر و روانه زندان می نماید. کارگران نساجی را به زندان می اندازد. فعالین کارگری را به محاکمه می کشد و به زندان و تبعید محکوم می کند. این تنها نمونه هایی از سرکوب و وحشی گری گسترده رژیم جمهوری اسلامی علیه کارگران است. رژیمی که از ابتدای به قدرت رسیدن خود، جنایات بس متعددی را علیه کارگران مرتکب شده و صدها تن از پیشروترین و آگاه ترین کارگران را به جوخه اعدام سپرده است. با این همه رشد و اعتلاء کنونی جنبش کارگری نشان می دهد که این وحشی گری رژیم نیز نتوانسته و نمی تواند عزم واراده کارگران را به ادامه مبارزه در هم شکنند.

مبارزه علیه نظم موجود، جزئی جدائی ناپذیر از وجود طبقاتی کارگران است. نظام غیر انسانی سرمایه داری حاکم بر ایران راه دیگری جز ادامه و تشدید این مبارزه در برابر کارگران قرار نمی دهد. توده کارگران ایران در طول تمام دوران حاکمیت جمهوری اسلامی در معرض بی رحمانه ترین استثمار قرار داشته اند. در حالی که سرمایه داران انگل صفت از قبیل این استثمار، پیوسته بر سرمایه های خودافزوده و ثروت های افسانه ای اندوخته اند، توده های میلیونی کارگر، سال به سال فقیرتر شده اند، به نحوی که هم اکنون اکثریت بسیار بزرگ کارگران حتا قادر به تأمین حداقل معیشت خود نیستند. رژیم جمهوری اسلامی که حامی و پاسدار منافع طبقه سرمایه دار است، با به اجرا در آوردن سیاست موسوم به نئولیبرالیسم اقتصادی که در ایران سیاست تعدیل نام گرفته است، دست سرمایه داران را در استثمار بی حد و حصر کارگران کاملاً باز نموده و به فقر و گرسنگی ابعادی باور نکردنی داده است. با خصوصی سازی کارخانه ها و مؤسسات، میلیونها کارگر را بیکار و گرسنه و فقیر روانه خیابان ها نموده است. با یورش به دست آوردهای مبارزاتی کارگران و تصویب پی در پی قوانین و آئین نامه های جدید به نفع سرمایه داران، کارگران را در بسیاری موارد، از همان حداقل های قانونی در مورد حق و حقوق کارگری محروم نموده است. این همه در حالی انجام گرفته است که رژیم حاکم با برقراری دیکتاتوری عریان و سلب ابتدائی ترین حقوق دمکراتیک و آزادی های سیاسی توده های وسیع مردم، کارگران را حتا از حق ایجاد تشکل های مستقل نیز محروم کرده است.

روشن است که این همه فشار، استثمار، بی حقوقی، ستم و سرکوب، نمی توانست از سوی توده های وسیع کارگر بدون جواب بماند. اکنون مبارزه تا به آنجا گسترش یافته و وسعت گرفته است که طبقه کارگر به فعال ترین نیروی عرصه مبارزه در مقیاس سراسر ایران تبدیل شده است. با این مبارزات، طبقه کارگر در عمل به همگان نشان داده است که پیگیرترین و استوارترین نیروی مبارزه است.

رفقا! زنان و مردان کارگر!

تجارب تمام سال های گذشته، به توده های وسیع کارگر نشان داده اند که در چارچوب نظم موجود، هیچ بهبود جدی در اوضاع صورت نخواهد گرفت. نجات از وضعیت فلاکت بار و اسف بار موجود، دگرگونی نظم موجود را می طلبد. اما باید روشن باشد که هیچ نیروی به جز طبقه کارگر، نه می خواهد و نه می تواند نظم سرمایه داری موجود را دگرگون سازد. این وظیفه ای است، تنها بردوش طبقه کارگر. این تجارب همچنین نشان داده اند که حتا تحقق مطالبات آزادی خواهانه، دمکراتیک و رفاهی عمومی توده های وسیع مردم نیز در گرو کسب قدرت سیاسی توسط کارگران است. بنابراین طبقه کارگر ایران وظیفه ای خطیر بردوش دارد و برای اینکه به وظیفه خود عمل کند، باید دست رد بر سینه تمام نمایندگان رنگارنگ طبقه سرمایه دار بزند که همواره در مقاطع حساس و بحرانی تلاش نموده اند با وعده و وعید، توده های نا آگاه را بفریبند و ابتکار عمل را به دست بگیرند. طبقه کارگر که هم اکنون نیروی فعال در مبارزه علیه نظم موجود است، باید باحفظ اکید استقلال طبقاتی خود، تمام جنبش های مترقی اعتراضی علیه رژیم جمهوری اسلامی را به گرد خود متحد سازد و برای برانداختن رژیم ستمگر حاکم بر ایران، از طریق اعتصاب عمومی سیاسی و قیام مسلحانه و برقراری حکومت شورائی کارگران و زحمتکشان آماده شود. آنچه که تضمین کننده پیروزی طبقه کارگر در این نبرد می باشد، تشکل و آگاهی، اتحاد و همبستگی تمام کارگران است.

تردیدی نیست که در جریان مبارزات چند سال اخیر، سطح تشکل و آگاهی و همبستگی کارگران ارتقاء یافته است. اما، این هنوز برای طبقه ای که می خواهد قدرت سیاسی را به دست آورد، کافی نیست، از این رو، تلاش برای متشکل ساختن هرچه بیشتر کارگران و وظیفه هر نیروی پیشرو و آگاه است. باید از هر وسیله ای برای ایجاد و گسترش تشکل استفاده کرد و بسته به شرایط هر محیط کارگری، تشکل های مخفی، نیمه علنی و علنی ایجاد نمود. اما اشتباه بزرگی خواهد بود اگر تا زمانی که تناسب قوا کاملاً به نفع کارگران و زحمتکشان در جامعه ایران برهم بخورد، همه کارگران پیشرو و آگاه خود را علنی کنند.

یکی از تشکل هایی که در شرایط اختناق و سرکوب کنونی، می تواند به خوبی در خدمت متشکل شدن کارگران قرار گیرد، کمیته های کارخانه است، که در مراحل پیشرفته مبارزه طبقاتی نیز می توانند به کمیته های اعتصاب و شوراهای ارتقاء یابند. باید برای ایجاد و گسترش این کمیته ها تلاش نمود.

رفقا! زنان و مردان کارگر!

سازمان ما که در طول تمام دوران حیات ۳۵ساله خود، از اهداف و منافع طبقه کارگر دفاع نموده و برای ایجاد یک جامعه سوسیالیستی به عنوان تنها بدیل برای رهائی انسان ستمدیده از یوغ ستم، استثمار، اسارت و بندگی مبارزه کرده است، از هیچ تلاشی برای پیروزی کارگران فروگذار نخواهد کرد. سرنگونی جمهوری اسلامی، برقراری حکومت شورائی کارگران و زحمتکشان و گذار به سوسیالیسم، آن وظیفه فوری است که سازمان ما برای تحقق آن تلاش می کند.

کنفرانس دهم سازمان ما نیز یک بار دیگر بر مثنی کارگری و سوسیالیستی سازمان، بر تداوم مبارزه برای آزادی و سوسیالیسم مهر تائید زد.

پیروز باد طبقه کارگر

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی- برقرار باد حکومت شورائی

نابود باد نظام سرمایه داری- زنده باد سوسیالیسم

اسفندماه ۱۳۸۴

شرکت کنندگان در کنفرانس دهم سازمان فدائیان (اقلیت)